

O koníkovi Toníkovi jí ale Julča povědět nechce. Bojí se, aby si o ní Bětka nemyslela, že je blázen, nebo aby se kvůli tomu nestal koník Toník zase jenom hračkou.

„Aha, tak to jo. Já jen, že jsi dneska nějaká taková smutná, nebo co,“ pokrčí Bětka rameny a zahoupe ve vzduchu nohama.

„Smutná? Ne, to nejsem,“ přizná Julča popravdě.

„Tak teda nejsi, no,“ přikývne Bětka a nechá to plavat. Místo toho sáhne do kapsy a vytáhne z ní hrst ovocných bonbónů.

„Dáš si?“ nabídne Julče.

Julča na vteřinu zaváhá, pak si vybere oranžový bonbón, vybalí ho ze šustivého celofánu a strčí do pusy. Oranžové bonbóny má moc ráda. Bětka to ví, a protože jí oranžové zas

až tolik nechutnají, tak je pro Julču schovává. Bětka je super kámoška, nejlepší kámoška, prostě nejka.

„Máš po škole čas?“ vyhrkne Julča a natáhne se pro další bonbón.

„Jasan,“ zaculí se Bětka. „Co podnikneme?“

„Chci ti něco ukázat.“

„Super. A co?“

„Něco, teda vlastně spíš někoho. Ale je to děsně tajný,“ dodá Julča šeptem a vezme si další bonbón.

